

Arrest

nr. 105 437 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (hierna: verzoekster), die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X, X en X, op 11 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2012 waarbij een einde gesteld wordt aan het verblijf van verzoekster, van 17 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van verzoekster, van beslissingen van 9 januari 2013 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 14), getroffen ten aanzien van twee kinderen van verzoekster en van de bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38) van 6 december 2012 en 21 december 2012, getroffen ten aanzien van de drie kinderen van verzoekster.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 november 2009 dient verzoekster die aangeeft gescheiden te leven van haar echtgenoot, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 november 2010 verkrijgt verzoekster een verblijfsmachtiging voor onbeperkte duur.

1.3. Op 7 september 2012 vraagt verzoekster dat haar twee minderjarige kinderen, M.T. en M.J., zouden worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk op grond van de artikelen 10 en 12 bis, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst hierbij naar een echtscheidingsakte opgesteld op 29 september 2009 te Ulaanbataar, Mongolië, die geregistreerd werd op 29 oktober 2010, wat later nog zijn neerslag kreeg in een vonnis.

1.4 Op 19 november 2012 werden de twee minderjarige kinderen van verzoekster, M.T. en M.J. gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.5. Op 6 december 2012 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan het verblijf van verzoekster op grond van artikel 13, §2 bis van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt betekend op 14 januari 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Art 13, §2bis van de wet van 15.12.1980: de minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkene diende een asielaanvraag in op 10.04.2000. Zij was haar land ontvlucht omwille van de problemen die ze kende naar aanleiding van haar voorttrekkersrol in de studentenbeweging. Deze asielaanvraag werd onontvankelijk gezet door de dienst vreemdelingenzaken (DVZ). Mevrouw is op 19.02.2001 vrijwillig vertrokken met de internationale organisatie voor migratie (IOM). Haar asielaanvraag werd als een gevolg zonder voorwerp gezet door het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 21.08.2001. Op 14.11.2001 diende zij een tweede asielaanvraag in samen met haar minderjarig kind [M. T.] Zij zei dat na haar terugkeer gebleken was dat hun leven ginds nog steeds in gevaar is. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden door de DVZ op 26.11.01. Deze beslissing werd bevestigd door het CGVS op 19.06.2002 gezien mevrouw geen gevolg gegeven had aan de oproeping om zich in het kader van haar asielaanvraag bij hen aan te melden. Op 29.07.2002 werd voor de betrokkene, haar kind en haar echtgenoot een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden ingediend op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 29.07.2002. Op 04.09.2002 werd hun tweede kind [J.] geboren te Antwerpen . De betrokkene, haar echtgenoot en hun twee kinderen dienen opnieuw een regularisatieaanvraag in op 23.04.04 op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 18.12.2007.

Op 25.11.09 dient mevrouw opnieuw een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maand in op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Zij geeft aan gescheiden te leven van haar man en kinderen. Zij onderbouwt haar aanvraag op de volgende gronden: integratie, langdurig ononderbroken verblijf en duurzame lokale verankering. Meer bepaald haalt zij aan sinds april 2000 op het grondgebied te verblijven en in die tijd zich perfect geïntegreerd te hebben in de Belgische samenleving , Nederlands te spreken en een vriendenkring te hebben opgebouwd. Wat betreft de ontvankelijkheid haalt zij aan dat de machtiging tot verblijf niet bij de verantwoordelijke Belgische diplomatieke post (Peking) kon ingediend worden omdat haar leven in gevaar zou zijn mocht zij terugkeren naar haar land van herkomst. Een terugkeer voor een formaliteit zou een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM. De overige punten die zij betreffende de ontvankelijkheid aanhaalt: dat het onwenselijk en onverantwoord zou zijn dat zij zou terugkeren naar haar geboorteland omdat dit voor haar een trauma zou betekenen, dat het niet aangewezen was terug te keren gezien de actuele toestand in de regio, dat mevrouw duurzaam lokaal verankerd is in België en dat eerder gelijkaardige beslissingen in gelijkaardige dossiers werden genomen door de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De regularisatie werd haar toegestaan op 10.11.2010 omwille van haar duurzame lokale verankering in het Rijk, haar 5 jaar ononderbroken verblijf voorafgaandelijk aan haar aanvraag tot machtiging tot verblijf Op 06.10.2011 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van de visumaanvraag visum C die de betrokkene heeft ingediend bij de diplomatieke post van Zwitserland te Peking op 28.08.2009. Dit visum werd aangevraagd door de betrokkene om de viering het huwelijk van haar zuster die verblijfsrecht heeft in Zwitserland bij te wonen. Volgens de opmerkingen van de Zwitserse visumagent werkt mevrouw reeds 5 jaar voor de Mongolian railway Company en verdient ze 500 dollar. Uit de

visumaanvraag blijkt dat ze heeft ze haar adres heeft in Ulaanbataar-City [...] waar ze woont met haar echtgenoot en kinderen. Haar visumaanvraag heeft ze ingevuld te Ulaanbaatar op 28.08.09.

Betrokken vreemdeling is dus met een Zwitsers C visum naar België gekomen om haar regularisatieaanvraag op basis van artikel 9b'rs in te dienen op 25.11.09. De argumenten aangehaald in de regularisatieaanvraag betreffende de ontvankelijkheid van de 9bis aanvraag vallen allemaal in het water. Gezien mevrouw in 2008 in Mongolië was is er geen enkele reden om aan te nemen dat mevrouw haar aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maand niet had kunnen indienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Haar vrijwillige aanwezigheid naar Mongolië houdt in dat mevrouw haar leven er niet in gevaar was, een verblijf ginds noch onwenselijk noch onverantwoord was zoals voorgehouden werd in de regularisatieaanvraag.

Mevrouw had dus perfect een aanvraag tot machtiging op basis van het artikel 9,2° van de wet van 15.12.1980 kunnen indienen. De opgesomde uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag in België moesten rechtvaardigen waren vals. Had de DVZ dit geweten was de 9bis aanvraag nooit ontvankelijk bevonden en was de aanvraag tot machtiging tot een voorlopig verblijf geweigerd geweest. Maar ook de gegrondheid van haar aanvraag kan weerlegd worden in het licht van deze visumaanvraag. Mevrouw woonde in Ulaanbaatar met haar man en zonen en zou werken voor de Mongoolse spoorweg. In de eerste plaats is de beweerde vijf jaar ononderbroken verblijf een fabel gezien mevrouw enkele maanden voor haar regularisatieaanvraag in haar land van herkomst vertoefde. Daarenboven zou ze er ook wonen en werken. De duurzame lokale verankering in België is dus onwaar. Iemand die werkt en woont in Mongolië kan onmogelijk, ook al heeft ze kennissen in en banden met België en spreekt ze Nederlands, op dezelfde manier deel uit maken van het weefsel van de Belgische samenleving als iemand die hier permanent woont. De regularisatieaanvraag was dus frauduleus.

Het is dus duidelijk dat de betrokkene gefraudeerd heeft door de Belgische migratiediensten te laten geloven dat zij ononderbroken in België verbleef voorafgaandelijk aan haar regularisatieaanvraag en onmogelijk naar haar land van herkomst kon terugkeren. Mevrouw heeft duidelijk informatie achtergehouden en valse verklaringen afgelegd teneinde een verblijfsrecht in België te bekomen.

Conform art. 13 §2 bis van de wet van 15/12/1980 en het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* wordt het verblijf van de betrokkene ingetrokken.(...)"

1.6. Op 6 december 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van twee bevelen tot terugbrenging met betrekking tot verzoeksters minderjarige kinderen, M.T. en M.J. Zij worden betekend op 14 januari 2013.

Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing die op identieke wijze gemotiveerd zijn als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1931 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan B.B.(...)

bevel gegeven aan de genaamde (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is,

REDEN VAN MAATREGEL :

Art 7, 1, 2° Wanneer de betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Zie de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht (bijiage 14) van 06.12.2012.

1.7. Op 17 december 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van verzoekster, dat wordt betekend op 14 januari 2012.

Dit vormt de vierde bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie G.V., Adviseur

wordt aan de genaamde B.B. (...), onderdaan van Mongolië, het bevel gegeven om ten laatste op 13 februari 2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben .

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

REDEN VAN DE BESLISSING :

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Haar verblijfsrecht werd op datum van 06.12.2012 ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokken vreemdeling had gefraudeerd teneinde een verblijfsrecht van onbeperkte duur in België te verkrijgen, (zie beslissing tot intrekking van 06/12/2012)

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980: de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van VIJF JAAR .(maximum vijf jaar)gezien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING :

*Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt onomstotelijk dat de betrokkene valse verklaringen heeft afgelegd en belangrijke informatie heeft achtergehouden tegenover de Belgische autoriteiten bij haar aanvraag tot machtiging tot een verblijfsrecht in functie van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 van 25.11.2009. De betrokkene heeft bewust de Belgische migratiediensten misleid teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen. Voor een uitvoerige uiteenzetting van de door haar gepleegde fraude verwijzen we naar de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 06.12.2012 die op grond van artikel 13, §2bis van de wet van 15.12.1980 en het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* het verblijfsrecht van de betrokkene intrekt wegens fraude. (...)"*

1.8. Op 21 december 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot verzoeksters minderjarige dochter, N.L., dat wordt betekend op 14 januari 2013.

Dit vormt de vijfde bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan B.B.(...)

bevel gegeven aan de genaamde (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is,

REDEN VAN MAATREGEL :

Art 7, 1, 2° de betrokkene verblijft langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Zij werd bij geboorte ingeschreven in het vreemdelingenregister omdat haar moeder in het vreemdelingenregister ingeschreven was. Het verblijfsrecht van betrokkenes moeder werd ingetrokken wegens fraude bij beslissing van 06.12.2012. De betrokkene volgt de administratieve situatie van haar moeder".

1.9. Op 9 januari 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten met betrekking tot verzoeksters minderjarige kinderen, M.T. en M.J.. Zij worden betekend op 14 januari 2012.

Zij vormen de zesde en zevende bestreden beslissing. Zij luiden op identieke wijze als volgt:

" In uitvoering van artikel 26,§4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Aangezien voor betrokkene op 30.11.2012 een aanvraag tot gezinshereniging met de moeder werd in overweging genomen maar het verblijfsrecht van de moeder werd ingetrokken op 06.12.2012 wegens fraude, kan betrokkene geen aanspraak maken op verblijfsrecht. Hij voldoet immers niet aan de voorwaarden van artikel 10 §1 van de wet van 15.12.1981

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven ix grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.(...)”.

2 Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift, verschillende beslissingen viseert. In beginsel kan slechts één rechtshandeling per verzoekschrift worden bestreden. Meerdere rechtshandelingen kunnen slechts ontvankelijk in één verzoekschrift worden bestreden indien daardoor de goede rechtsbedeling wordt bevorderd, meer bepaald wanneer de bestreden rechtshandelingen samenhangen (cf. RvS 23 juli 2002, nr. 109.504).

2.2. Verzoekster betoogt als volgt in de aanhef van haar verzoekschrift onder het kopje “2.1.3. Een verzoekschrift”:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 17 december 2012 en de bevelen tot terugbrenging met betrekking tot de drie minderjarige kinderen dd. 6 december 2012, beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten voor T.M., de beslissing tot weigering van verblijf van J.M. zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 9 januari 2013 zijn allen het gevolg van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht conform artikel 13 par. 2bis Vw dd. 6 december 2012.

Verzoekers is van oordeel indien de beslissing van 6 december 2012 nooit genomen zou zijn geweest eveneens er nooit een bevel om het grondgebied zou worden genomen en nooit geen bevelen tot terugbrenging met betrekking tot de minderjarige kinderen zou zijn genomen en zou er geen weigering van verblijf zijn genomen. Bovendien verwijst het bevel om het grondgebied te verlaten 17 december 2012 en de beslissing weigering verblijf voor de kinderen zonder het grondgebied te verlaten dd 9 januari 2012 en het bevelen tot terugbrenging dd. 6 december 2012 expliciet naar de beslissing van 6 december 2012 aangaande de intrekking van het verblijfsrecht.

Zodoende geldt het principe van de bijzaken volgt de hoofdzaak. Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 17 december 2012 en de bevelen tot terugbrenging dd 6 december 2012 en de weigering tot verblijf zonder bevel het grondgebied te verlaten voor de minderjarige kinderen dd 9 januari 2013 zijn het gevolg van de beslissing van 6 december 2012 waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken. Zodoende zijn het bevel en de bevelen tot terugbrenging de bijzaak ten opzichte de hoofdzaak zijnde beslissing dd 6 december 2012 conform artikel 13 par. 2bis Vw.

Indien de beslissing van 6 december 2012 conform artikel 13 par. 2bis Vw nietig wordt verklaard dienen ook de bijzaken nietig te worden verklaard door het juridisch principe bijzaak volgt de hoofdzaak”.

2.3. Zoals verzoekster terecht betoogt verwijzen de bestreden beslissingen naar de in punt 1.5. bedoelde hoofdbeslissing. De samenhang wordt dan ook aanvaard. Deze wordt door de verwerende partij ook niet betwist in haar nota.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster op, “Schending van artikel 13 par. 2 bis en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en het gelijkheidsbeginsel juncto artikel 12 par. 2 BUPO-verdrag juncto artikel 24 par. 2 en artikel 41 par. 1 lid 1 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie - kennelijke onredelijke beslissing door beoordelingsfout”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoeker zal verwijzen naar de toepasselijke rechtsregels:

Artikel 13 par. 2bis stelt:

De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of

andere onwettige middelen heeft gebruik die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt:

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Artikel 21 par. 2 van het handvest der grondbeginselen

Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Artikel 41 par. 2 lid 1 van het handvest der grondbeginselen

Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen

Het handvest der grondbeginselen is bindend voor verwerende partij door artikel 6 van het verdrag betreffende van de Europese Unie.

Verzoeker zal aantonen dat ondanks haar kort verblijf zij wel voldeed aan de regularisatievoorwaarden die de toenmalige minister van asiel en migratie toepaste in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker is van oordeel dat er dient gekeken te worden naar het beleid die toendertijd werd gevoerd. De minister heeft publiekelijk verkondigd dat de opgestelde regularisatiecriteria die naderhand werden vernietigd door de Raad van State ging toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid.

Dit is van belang der beoordeling van de buitengewone omstandigheden die noodzakelijk zijn om toepassing te verkrijgen voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vw.

Verzoeker dient te verwijzen naar de instructie die de minister van asiel en migratie heeft gegeven aan de administratie op 18 juli 2009 met betrekking tot de regularisatie criteria.

Het beleid was het volgende in 2009: Indien verzoeker voldoet aan deze inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 18 juli 2009, voldoet verzoeker aan de buitengewone omstandigheden. Dat werd alleszins mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verwerende partij stelt nu in haar beslissing: De argumenten aangehaald in de regularisatieaanvraag betreffende de ontvankelijkheid van de 9bis aanvraag vallen allemaal in het water.

Dit is NIET zo. Zoals hierboven gesteld: indien verzoeker aan de inhoudelijke criteria voldoet, voldoet verzoeker aan de buitengewone omstandigheden. Verwerende partij stelt dat verzoeker in 2008 in Mongolie verbleef. Uit het administratief dossier zal blijken dat dit niet klopt Verzoeker verwijst hiervoor naar de stukken 3 die zich eveneens zullen bevinden in het administratief dossier van verwerende partij.

Het eerst stuk 3 betreft een schrijven van 21 September 2009. Dit wil zeggen dat verzoeker toen al terug in België was. Het betreft een officieel schrijven waarin de directeur van de Sint-Ludgardisbasisschool stelt: Ondergetekende, [S.M.], bevestigt dat zij mevrouw [B.B.] kent als een zeer toegewijde mama voor haar kind [J.], die gedurende drie en een half schooljaar leerling was aan onze school ... Zij stuurde haar kinderen regelmatig naar school, volgde hun resultaten op door regelmatig contact met de leerkrachten en hielp de ouderaad met hun activiteiten op school.

Derhalve dient uit dit schrijven worden afgeleid dat het kind [J.] op 1 januari 2006 tot juni 2009 school heeft gelopen en dat de moeder, zijnde verzoeker tijdens deze periode wel degelijk aanwezig was bij haar kind o.a. op schoolactiviteiten en de ouderaad. Dit wil zeggen dat verzoeker dus niet aanwezig was in MONGOLIE maar wel degelijk in BELGIE.

Verwerende partij gaat nu toch niet het schrijven van de directeur van de basisschool als vals gaan bestempelen. Verzoekende partij legt daarom dan ook het origineel neer.

Verder verwijst verzoeker naar haar stuk 3 A. Het betreft een attest van het CVO ANTWERPEN dd 6 december 2007 dat stelt: Volgt cursus Nederlands Threshold 3 (2.3) sinds 7 november 2007 tot 14 januari 2008. Dit wil aldus zeggen dat verzoeker eveneens in België verbleef en de cursus volgde. Ook dit stuk van niet als vals worden beticht.

Stuk 3 C betreft een diploma socio culturele integratie dd 16 juni 2008 ondertekend door de directeur.

Stuk 3 D betreft het zwemdiploma dat haar zoon [T.] behaald heeft in mei 2008 wat eveneens aan toont dat de jongen in 2008 alhier schoolliep.

Verzoeker is van oordeel dat deze stukken zich bevinden in het administratief dossier gezien deze meegestuurd werden met de aanvraag artikel 9 bis. Dus uit het administratief dossier dient aldus te blijken dat verzoeker wel degelijk in België was tezamen met haar kinderen.

Het argument dat verzoeker niet zou voldoen aan de inhoudelijke criteria namelijk langdurig verblijf in het land klopt aldus niet met de feitelijkeheden.

Een beslissing dient echter gemotiveerd te worden niet alleen in rechte maar ook in feite. Uit de stukken 3 blijkt dat de aanduiding van de feitelijke overwegingen met de concrete feitelijke gegevens zijn waarover verwerende partij beschikt. Verwerende partij kan uit de machtiging tot verblijf inderdaad achterhalen dat verzoeker wel degelijk in België was in 2008.

Verwerende partij kan toch maar moeilijk beweren dat de stukken 3 vervalst zouden zijn. Dit kan verwerende partij niet bewijzen.

Verwerende partij baseert zich aldus op verkeerde feitelijke gegevens om te stellen dat verzoeker niet in België zou zijn. Een beslissing die gestoeld is op verkeerde feitelijke gegevens is dan ook in feite verkeerdelijk en dus niet gemotiveerd. Verwerende partij dient zijn beslissing te stoelen om correcte feitelijke gegevens. Derhalve staat een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vast. Gezien een schending van de motiveringsplicht een substantiële vormvereiste is dient de beslissing te worden vernietigd.

Hieruit volgt tevens dat verwerende partij niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Mocht verwerende partij het volledige dossier zorgvuldig hebben bestudeerd zou zij hebben gemerkt dat verzoeker met haar kinderen alhier was in 2008. Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat verwerende partij de taak heeft alle relevante stukken te bestuderen, te evalueren om hieruit een beslissing te distilleren. Uit de stukken 3 blijkt dat dit niet is gebeurd.

Verder op de eerste bladzijde van de beslissing stelt verwerende partij dat:

- Bij een terugkeer artikel 3 EVRM geschonden zou worden
- Onwenselijk zou zijn en onverantwoord zou zijn om terug te keren

Verzoeker verwijst hier opnieuw naar hetgeen hierboven werd uiteengezet. Tijdens de aanvragen die gebeurden tussen 15 September 2009 en 15 december 2009 speelden buitengewone omstandigheden geen rol. Zoals de toenmalige minister had verklaard diende verzoeker enkel en alleen te voldoen aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009 om te voldoen aan buitengewone omstandigheden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en haar kinderen daar echter wel aan voldeden zonet had verzoeker nooit geen onbeperkt verblijf ontvangen op grond van haar aanvraag in november 2009 conform artikel 9 bis Vw.

De visum aanvraag in Peking bij de Zwitserse diplomatieke post.

Zoals in de inleiding van het verzoekschrift al gezegd is verzoeker inderdaad eind juni 2009 afgereisd met haar kinderen naar China omdat haar ex-man en vader van de twee kinderen opgenomen was in het ziekenhuis aldaar. Haar ex-man was ernstig ziek, had geen geld om de nodige geneeskundige zorgen te ontvangen en wilde voor hij het aardse leven verliet nogmaals zijn kinderen zien.

Zoals al gezegd is verzoeker geen onmens. Zij wilde er alles aan doen om haar ex-man inderdaad te redden en zijn wens om de kinderen nogmaals te zien te laten uitkomen.

Verzoeker heeft een nobele daad gesteld met inderdaad het gevaar dat ze onmogelijk terug in Fort Europa ging kunnen binnenkomen. Niettemin heeft ze de wens van de vader van de kinderen voldaan en heeft ze voldoende cash meegenomen teneinde de ziekenhuis- en behandelingskosten te kunnen betalen.

Wat verzoeker gedaan heeft voor haar ex-man is heldhaftig en nobel te noemen. Ieder redelijk denken en normaal handelend mens zou het met verzoeker eens zijn. Niettemin kon verzoeker aldaar niet blijven. Zij heeft echter niks in China te zoeken, zij is er niet geïntegreerd, laatstaan duurzaam verankerd. Zij was echter wel duurzaam verankerd in België. Bewijze de stukken 3 en de overige stukken die zich in het administratief dossier zullen bevinden naar aanleiding van herhaalde aanvragen artikel 9 bis Vw.

Verzoeker heeft dan echter wel een leugen om bestwil en voor de toekomst van haar kinderen gesteld dat zij voor de Mongoolse spoorwegen werkte, aldaar 500 dollar verdiende en een woning had in Ulaanbaatar. Op deze wijze hebben de Zwitsers haar een C-visum verleend.

Verzoeker heeft haar kort verblijf in China (kleinder dan 3 maand) inderdaad niet vermeld aan dienst vreemdelingenzaken. Dat het verblijf kleiner was dan 3 maand blijkt uit het origineel schrijven van de schooldirecteur van de basisschool Sint-Ludgardis (stuk 3). De kinderen hebben er aldaar schoolgelopen tot juni 2009 en de directeur heeft een schrijven gemaakt op 21 September 2009. Zoals hierboven gezegd kan dit stuk moeilijk als vals worden beticht.

Bovendien is het niet omdat verzoeker in 2009 alhier verbleef zonder geldige verblijfspapieren dat verzoeker in een gevangenis zit en zij geen grens mag oversteken. Verzoeker wenst in dit verband toch te verwijzen naar het internationaal gewoonterecht en artikel 12 van het BUPO verdrag.

Artikel 12 lid 2 BUPO verdrag stelt: Een ieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten.

Derhalve kan verwerende partij, die het BUPO-verdrag dient na te leven, niet verwachten dat verzoeker België niet zou mogen verlaten. Bovendien blijkt uit de stukken dat dit voor een kort verblijf in het buitenland was en dan nog de goede zaak namelijk het redden van haar ex-man en zijn wens om te kinderen te zien alvorens hij het aardse leven zou verlaten.

Derhalve had verzoeker het recht om België te verlaten. Hieruit afleiden dat daaruit volgt dat zij niet duurzaam zou verankerd zijn en dat alles een 'fabel' zou zijn, is een brug te ver. Opnieuw uit de stukken

die zich in het administratief dossier bevinden en de stukken 3 blijkt het tegenovergestelde. Verzoeker was alhier, tezamen met haar kinderen.

Conform artikel 12 par. 2 BUPO verdrag mocht zij België verlaten. Doch hieruit afleiden dat er door een kort verblijf in China zij niet meer duurzaam zou verankerd zijn in België is een motivering die de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet kan doorstaan.

Bovendien blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet dat er een duidelijk causaal verband dient te bestaan tussen enerzijds de valse of misleidende informatie, de valse of vervalste documenten of de gepleegde fraude en anderzijds de toekenning van de machtiging tot verblijf aangezien wordt gesteld dat enkel elementen op basis waarvan de initieel genomen beslissing wezenlijk kan worden betwist aan de basis zullen liggen van de toepassing van dit motief.

Zoals gesteld kan verwerende partij aan de hand van het administratief dossier en de stukken die zich in het dossier zitten van de verschillende aanvragen artikel 9 bis Vw duidelijk afleiden dat verzoeker inderdaad een ononderbroken verblijf heeft en voldeed aan de voorwaarde van de instructie voorzien onder 2.8A (en verzoeker herhaalt: indien voldaan werd aan de inhoudelijke criteria werd er tevens voldaan aan de buitengewone omstandigheden).

Het kort verblijf in China is dan ook niet van die aard om te stellen dat verzoeker niet zou voldaan aan de hypothese voorzien onder 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 die toendertijd van kracht was (ondanks deze werd vernietigd door de Raad van State - doch de minister publieke verklaarde dat hij de criteria ging toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft op grond van artikel 9 bis).

De leugen die zij heeft verkondigd om terug naar de Schengenzone te komen tegen de Zwitserse diplomatieke post kan dan ook niet van die aard zijn dat de initiële beslissing tot onbeperkt verblijf wezenlijk kan worden betwist.

Verzoeker voldeed aan de voorwaarden van criteria 2.8A. De documenten die bij de verschillende aanvragen artikel 9 bis werden gestopt zijn niet van valsheid beticht en zijn dit ook niet en bovendien zijn de stukken 3 die in huidig verzoekschrift worden gestopt dit evenmin. Het zijn deze documenten die voor verwerende partij de doorslag hebben gegeven om aan verzoeker inderdaad op 10 november 2010 aan verzoeker onbeperkt verblijf toe te kennen. Het kort verblijf in China (en dit voor een goede daad) en de aanvraag bij de Zwitsers om terug te keren in de Schengenzone maakt geen afbreuk aan criteria 2.8A.

Derhalve past dienst verwerende partij in casu artikel 13 par. 2bis niet toe zoals de wetgever het volgens de voorbereidende werken het gewild heeft. Derhalve is artikel 13 par. 2 bis Vw niet correct toepast. De motivering die aan de basis ligt om de beslissing te verantwoorden ligt aldus niet in lijn van hetgeen de wetgever voor ogen had.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom verwerende partij inderdaad van oordeel was op 10 november 2010 dat zij wel voldeed aan de instructie op basis van de stukken in het administratief dossier aan de instructie en op 6 december 2012 plots niet meer. Verwerende partij motiveert echter niet dat alle bewijsstukken die aantoonde dat verzoeker wel degelijk aan de instructie voldeed op 10 november 2010 vals zouden zijn. Verwerende partij staart zich blind om de visum aanvraag waarbij verzoeker inderdaad gesteld heeft dat zij bij de Mongoolse spoorwegen werkte, er 500 dollar verdiende een appartement bezat in Ulaanbaatar. Bovendien is het niet realistisch dat verzoeker zou werken bij de spoorwegen. In het administratief dossier bevinden zich tevens stukken met betrekking tot de master in Sociology die zij behaalt heeft aan de universiteit van Ulaanbaatar op 20 juni 2001. Dit stuk word nogmaals overgemaakt als stuk 4. Verwerende partij had kennis van dit stuk. Is het dan niet vreemd dat verzoeker die een master in sociology heeft in het haar thuisland werkzaam zou zijn bij de Mongoolse spoorwegen?

Derhalve is verzoeker van oordeel dat de motivering van de beslissing de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet kan doorstaan. Het stellen dat het volledige verhaal van verzoeker een fabel is, gaat de realiteit van de stukken 3 voorbij. Het is overduidelijk dat verzoeker wel degelijk verankerd was in België.

Derhalve wordt er dus niet gemotiveerd omtrent de stukken die zich in het administratief dossier bevinden waarbij tot uiting komt dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de instructie van 19 juli 2009. Dit is van essentieel belang om na te gaan of de visum aanvraag bij de Zwitser zo van belang is dat de beslissing van 10 november 2010 nooit zou hebben bestaan. Het blijkt uit de stukken dat het slechts een kort verblijf van minder dan drie maanden was. Een kort verblijf van minder dan drie maanden doet in geen geval afbreuk aan de duurzame lokale verankering.

Voor het overige staat vast dat de beslissing kennelijke onredelijk is. Zoals hierboven gezegd zou iedere normaal handelt mens met een goede inborst het zelfde doen wat verzoeker heeft gedaan voor haar ex-man.

Verzoeker helpt een persoon in nood en zij wordt hier zelf de dupe van. Door het feit dat verzoeker haar ex-man gaat helpen met geld te brengen en zijn wens voor de kinderen te zien alvorens hij het aardse leven verlaat, wordt haar de verblijfsvergunning afgenomen. Geen enkel redelijk denkend mens kan de beslissing van verwerende partij aanvaarden. Deze is kennelijk onredelijk te noemen.

Het middel is derhalve gegrond

Verzoeker wenst in casu tevens te verwijzen naar artikel 24 par. 2 van het handvest met betrekking tot de grondbeginselen van de Europese Unie die bindend zijn verklaard door artikel 6 van het verdrag betreffende de Europese Unie.

Artikel 24 par. 2 stelt dat dienst vreemdelingenzaken bij alle handelingen die ze stelt het belang van de kinderen voor ogen dient te hebben.

Welnu in de beslissing van 6 december 2012 waarbij het verblijf van verzoeker wordt ontnomen noch in de bevelen tot terugbrenging wordt er gemotiveerd omtrent het belang van de drie kinderen. Verzoeker mist een motivering in de beslissing met betrekking tot artikel 24 par. 2. Is het in het belang van de kinderen dat de verblijfsvergunning van verzoeker wordt afgenomen? In welke situatie zullen de kinderen terechtkomen?

Dit er conform artikel 24 par. 2 minstens niet een motivering te lezen omtrent de kinderen. De motivering bestaat enkel en alleen uit het feit gezien verzoeker haar verblijf wordt ingetrokken ook dit van de kinderen dient te worden ingetrokken. Waar is het proportionaliteitsbeginsel?

Uit de stukken van het administratief dossier die bij de aanvragen artikel 9 bis waren gestopt, kan niet omheen. De kinderen liepen school en behaalden goede punten. Uit stuk 3 D blijkt dat het kind een brevet heeft van 1.000 meter zwemmen. Of stelt de dienst vreemdelingenzaken dat al deze stukken vals zijn?

De bestreden beslissing houdt geen enkele motivering in aangaande het belang van de kinderen. Niettemin voorziet artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto artikel 24 par. 2 dat er een motivering in feite als in rechte dient aanwezig te zijn in de bestreden beslissing in verband met het belang van de drie minderjarige kinderen.

Derhalve is niet voldaan aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet dd 29 juli 1991 juncto artikel 24 par. 2 handvest.

Het middel is derhalve gegrond.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissingen enorm ingrijpend zijn. Het zal dienst vreemdelingenzaken niet ontgaan dat verzoeker aan het werken was (zij kan dit zonder problemen nagaan in de gegevens bank van de RSZ).

Artikel 41 par. 2 lid 1 voorziet nochtans dat verzoeker gehoord dient te worden voor iedere individuele maatregelen die wordt genomen. De maatregelen die wordt genomen bij beslissing van 6 december 2012 waarbij haar verblijfsrecht haar wordt ontnomen is ingrijpend, nadelig en individueel Verzoeker werd echter nooit gehoord door de dienst vreemdelingenzaken. Nochtans kan dit horen wel degelijk een opheldering teweeg brengen. Zeker gezien uit de visum aanvraag bleek dat ze werkzaam was bij de Mongoolse spoorwegen in 2008 en ondanks het feit dat de stukken bij haar aanvraag artikel 9 bis Vw stukken bevatten waaruit tot uiting komt dat zij voldeed aan de criteria 2.8A van de instructie dd 19 juli 2009.

Mocht verwerende partij de moeite doen om de grondbeginselen die bindend voor haar zijn zoals artikel 41 par. 2 lid 1 na te leven had zij inderdaad kunnen inzien dat een intrekking van haar verblijfsrecht kennelijk onredelijk is gezien verzoeker voor een kort verblijf naar China is gegaan teneinde haar man de voorzien van de nodige financiële middelen zodat hij behandeld kon worden en op deze wijze zijn kinderen kon zien.

Zoals hierboven gezegd is de beslissing onredelijk en dit komt enkel en alleen omdat verwerende partij niet eens de moeite doet om verzoeker te horen conform artikel 41 par. 2 lid 2 handvest.

Het middel is gegrond

Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd uiteengezet. Indien de beslissing van 6 december 2012 aangaande de intrekking van het verblijfsrecht op grond van artikel 13 par. 2 bis Vw wordt vernietigd door de Raad dienen ook al de bijzaken die verwijzen naar de beslissing van 6 december 2012 te worden vernietigd."

3.2. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van het gelijkheidsbeginsel aangezien verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormeld beginsel geschonden werd door de bestreden beslissingen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing een “*kennelijke onredelijke beslissing door beoordelingsfout*” betreft, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De in punt 1.5. bedoelde beslissing strekt ertoe verzoeksters machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur die zij verkregen heeft op 10 november 2010 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in te trekken. Deze beslissing steunt op artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet en op het rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*”. Kernpunt van deze beslissing is dat verzoekster destijds een verblijfsmachtiging werd toegekend omwille van het feit dat aangenomen werd dat ze vóór haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het Rijk die ingediend werd op 25 november 2009, vijf jaar op ononderbroken wijze in het Rijk verbleven heeft, zijnde dus van 25 november 2004 tot 25 november 2009. Uit informatie verkregen van de Zwitserse autoriteiten blijkt echter dat verzoekster op 28 augustus 2009 vanuit Ulaanbataar, Mongolië een visumaanvraag kort verblijf indiende om haar zus die in Zwitserland verblijft, te bezoeken. Verzoekster heeft aan de Zwitserse visumagent destijds verklaard dat ze reeds vijf jaar werkte in Mongolië, dus sedert augustus 2004, en dat ze een adres heeft in Mongolië waar ze woont met haar echtgenoot en kinderen. Verwerende partij leidt hieruit af dat de argumenten die destijds door verzoekster werden aangevoerd zowel betreffende de ontvankelijkheid als de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging, waaraan de bestreden beslissing herinnert, in het water vallen. De bestreden beslissing concludeert dat verzoekster gefraudeerd heeft door de Belgische migratiediensten te laten geloven dat zij ononderbroken in België verbleef voorafgaandelijk aan haar regularisatieaanvraag en onmogelijk naar haar land van herkomst kon terugkeren. Volgens verwerende partij heeft verzoekster duidelijk informatie achtergehouden en valse verklaringen afgelegd teneinde een verblijfsrecht in België te verwerven.

3.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.6. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) aangezien de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Het gegeven dat verzoekster destijds op grond van de instructie van

19 juli 2009 haar verblijfmachtiging heeft ontvangen doet aan het voormelde geen afbreuk. Verzoekster kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien haar aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, haar aanvraag ook ontvankelijk is. Evenmin kan verzoekster de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing nog zou motiveren aangaande de instructie van 19 juli 2009. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

3.7. De ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfmachtiging vereist conform het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van oorsprong of gewoonlijk verblijf wordt ingediend. Slechts indien er buitengewone omstandigheden zijn, zal nagegaan worden of de aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond is. Zoniet wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard. Verwerende partij vermag niet een vrijstelling te verlenen van de wettelijk voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster heeft in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag van 25 november 2009 aangehaald dat ze haar aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen vanuit haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. Zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt blijkt uit het administratief dossier waarin zich het visumaanvraagformulier van verzoekster bevindt, overgemaakt door de Zwitserse autoriteiten aan verwerende partij op 6 oktober 2011, dat zij op 28 augustus 2009 een visumaanvraag kort verblijf indiende vanuit Ulaanbataar, Mongolië. Gelet op deze informatie acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in causaal verband hiermee stelt, *“Gezien mevrouw in 2008 in Mongolië was is er geen enkele reden om aan te nemen dat mevrouw haar aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maand niet had kunnen indienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Haar vrijwillige aanwezigheid naar Mongolië houdt in dat mevrouw haar leven er niet in gevaar was, een verblijf ginds noch onwenselijk noch onverantwoord was zoals voorgehouden werd in de regularisatieaanvraag”* en *“Mevrouw had dus perfect een aanvraag tot machtiging op basis van het artikel 9,2° van de wet van 15.12.1980 kunnen indienen. De opgesomde uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag in België moesten rechtvaardigen waren vals. Had de DVZ dit geweten was de 9bis aanvraag nooit ontvankelijk bevonden en was de aanvraag tot machtiging tot een voorlopig verblijf geweigerd geweest.”* De conclusie in de bestreden beslissing op het vlak van de vastgestelde fraude inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging, *“Het is dus duidelijk dat de betrokkene gefraudeerd heeft door de Belgische migratiediensten te laten geloven dat zij (...) onmogelijk naar haar land van herkomst kon terugkeren. Mevrouw heeft duidelijk informatie achtergehouden en valse verklaringen afgelegd teneinde een verblijfsrecht in België te bekomen”*, kan haar reeds op voldoende wijze schragen. Er is dan ook geen reden om verzoeksters kritiek op de motivering van de in punt 1.5. bedoelde beslissing waarbij ook teruggekomen wordt op de gegrondheid van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging te bespreken. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de in punt 1.5. bedoelde beslissing.

3.8. Verzoekster geeft aan dat ze in augustus 2009 in Peking was en niet in Ulaanbataar en verstrekt een uitleg in haar verzoekschrift waarom ze toen in Peking was, maar de Raad dient te herhalen dat uit het administratief dossier waarin zich het visumaanvraagformulier van verzoekster bevindt, overgemaakt door de Zwitserse autoriteiten aan verwerende partij op 6 oktober 2011, onomstotelijk blijkt dat zij op 28 augustus 2009 een visumaanvraag kort verblijf indiende vanuit Ulaanbataar, Mongolië. Verder kan geen enkel geloof worden gehecht aan verklaringen van verzoekster inzake haar reis naar het buitenland die door geen enkel stuk aangetoond worden, te meer daar globaal blijkt dat verzoekster verstrikt is geraakt in haar eigen leugens en in deze minstens de Zwitserse autoriteiten belogen heeft teneinde een visum kort verblijf voor het Schengengrondgebied te doen afleveren, wat ze in haar verzoekschrift ook toegeeft. Alleszins kan verzoeksters uitleg niet ongedaan maken dat zij in augustus 2009 in Ulaanbataar verbleef waardoor derhalve haar argument op de helling komt te staan, destijds ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, dat ze niet terugkon naar haar land van oorsprong uit vrees voor haar leven. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat ze slechts minder dan drie maanden in China zou hebben verbleven, maar de Raad herhaalt dat verzoekster in Ulaanbataar vertoefde op het ogenblik van het indienen van de visumaanvraag. De vraag hoe lang verzoekster daar vertoefde doet niet ter zake, aangezien de vaststelling dat ze naar Mongolië terugkeerde volstaat. Alleszins kan de vraag hoe lang verzoekster in het buitenland vertoefde en welke landen ze naast Mongolië nog aandeed slechts beantwoord worden met een volledig uittreksel uit het paspoort dat verzoekster niet overgemaakt heeft bij het indienen van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag aangezien ze toen verwees *“naar de reeds in*

het dossier gevoegde stukken (o.m. inzake identiteit)” en dat verzoekster ook tot op heden nog niet neergelegd heeft. Uiteraard staat het verzoekster vrij België te verlaten maar indien ze terugkeert naar een land waarvan ze eerder verklaard heeft dat ze zich daar niet naar kan begeven om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen uit vrees voor haar leven, begaat de verwerende partij geen inbreuk op artikel 12, tweede lid van het BUPO-verdrag indien ze daaraan de nodige consequenties verbindt voor een eerder ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging, nog daargelaten de vraag of artikel 12, tweede lid van het BUPO-verdrag een juridisch afdwingbare bepaling vormt.

3.9. Waar verzoekster verwijst naar artikel 24, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ziet de Raad niet in waarom de bestreden beslissingen die getroffen werden ten aanzien van verzoeksters kinderen, dienen te motiveren aangaande het belang van de kinderen daar waar zij samen met hun moeder een negatieve beslissing krijgen inzake hun verblijf en in het gezelschap blijven van verzoekster die claimt het ouderlijk gezag over hen te hebben. Verzoekster acht het proportionaliteitsbeginsel geschonden, maar zij toont niet aan dat haar drie nog jonge kinderen niet verder naar school kunnen gaan in Mongolië en zich aldaar verder kunnen ontwikkelen, te meer daar blijkens het administratief dossier verzoeksters twee oudste kinderen slechts sedert 2011 in het Rijk verblijven en tot dan in Mongolië geleefd hebben, wat ook wordt toegegeven in de in punt 1.3. bedoelde aanvraag van 7 september 2012 onder het kopje “() Antecedenten”.

3.10. Verzoekster werpt nog op dat ze op grond van artikel 41, §2, lid 1, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, diende te worden gehoord. Deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Voormeld artikel behelst uitdrukkelijk dat *“Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld”*. Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA